

provvisoriske Løbe igjennem mod Folkethingets Billie, altsaa Opgivelse af de provvisoriske Løve, af Kjøbenhavns Befæstning, og i det Hele Forsvarsforanstaltninger mod Folkethingets Nei. Det var ærede Medlemmer og ogsaa Regjeringen og hele Landet fuldt bekendt, at dersom Regjeringen havde opgivet de Krav paa næste Mars Finantslov, saa havde der været en Mulighed, et Grundlag for Forhandling, thi derigjennem havde der været en Erkjendelse fra Regjeringens Side af, at Folkethingets Nei var Noget, man forfatningsmæssig maatte bøie sig for. I Stedet for det gif man den modfatte Bei og afviste Tilbudet. Senere — og det var endnu i Efteraaret, da jeg indbragte Forslag om Rigsrettens Sammenfletning — udtalte jeg bestemt, at efter hvad der var foregaaet i de senere Aar, vilde man næppe komme til nogen Løsning af den politiske Konflikt, hverken ved Forandringer eller Opgivelse af Bestemmelser paa Finantsloven, fordi man derigjennem ikke vilde opnaae nogen Garanti for en virkelig rolig politisk Tilstand i Fremtiden, og at der derfor næppe var nogen anden Bei at gaa end at gaa til en Forfatningsforandring paa den ene eller anden Maade. Jeg indbragte derfor dette Forslag sammen med to ærede Meningsfæller, hvis Navne dog give nogen Garanti for, at det ikke blot var Enkeltmands Tante, og motiverede det udtrykkelig med, at der fra vor Side var fuld Villighed til at forhandle om Indholdet, saaledes at ærede Medlemmer, hvis de ikke syntes om den Løsning, vi foresloge, kunde foreslaa en anden, og de skulde finde os villige til at forhandle om andre Forslag, naar de blot gif ud paa det Samme, nemlig Tilveiebringelsen af en upartisk Rigsret. Men det var saa langt fra, at Forslaget vandt nogen Smødekommen, at man tværtimod afviste en Forhandling paa den mest kræffe Maade, saa kraft fra det andet Partis Ordfører, at endogsaa den ærede Conscilspræsident ikke var i Stand til at slutte sig til de Herrer, men i sin Afvisning var nødt til at tage en udtrykkelig Reservation og slutte sig til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), der ellers ikke kan betragtes som Fører for de Herrer. Efter disse to gjentagne Forsøg forekommer det mig ganske urimeligt fra Høires Side at forlange, at vi skulle gjøre Tilbud eller angive de Betingelser, paa hvilke vi skulle naae ud over den nuværende Tilstand. Det forekommer mig, at det nu er de andre Herreres Tid til at sige, hvad det er for Tanker, der ligge bag deres Ønsker om at komme ud af den nuværende Situation. At de gjæne

ganste naturligt, thi det har jo dog utvivlsomt vist sig, at det de opnaae ved det nuværende Regjeringsystem, kun er at fjærne Befolkningen mere fra sig, end den i Forveien var. Denne Derrumpling, eller hvad jeg skal kalde det, i 1885 har kun tilveiebragt en uebliffelig Bedøvelse og uebliffelig Rus hos Vennerne. Den har siden, som saa mange af den Slags politiske Handlinger, skabt et tilhueladende Omflag i Stemningen, men kun tilhueladende, kort sagt Resultatet af det sidste Valg viser tydeligt nok, at den stadige og rolige Bevægelse bort fra de ærede Medlemmers Parti, der nu har været her i Landet fra nogle og halvfjerds til Dato, er i en stærkt fremadgaaende Fart. (Afskyldelse af M. Andersen i Odense Amts 2den Valgkreds). Et æret Medlem vil vise mig Tallene, men de ere mig ganske ligegyldige; disse Kalkuler, man faaer af Aviserne over, hvor mange Stemmer man har eller ikke har, har jeg læst og selv været med til at lave saa mange af, at dem tror jeg slet ikke paa; nei, lad os holde os til Kredsen, det er meget bedre. Altsaa, det forekommer mig, at der burde komme en Tiltjendegivelse fra de Herrerers Side i den antydede Retning, men det Æneste, det ærede Medlem (Dinesen) sagde, var, at denne Nei-theori vilde man ikke gaa ind paa; thi det havde vist sig ikke at være Andet end et Forsøg paa ad indirekte Bei at fremtvinge Folkethingets Eneherredømme her i Landet. Det forstaar jeg slet ikke. Jeg forstaar ikke, hvordan det skulde være et Forsøg paa at fremtvinge Folkethingets Eneherredømme, at man paastaar, at hvert af Thingene med sit Nei kunde hindre Alt. Det synes mig at fremtvinge lige det Modfatte, nemlig Nødvendigheden af en virkelig Forhandling mellem Thingene, og jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem paa nogen Maade vil kunne gjøre os det begribeligt, at det, at To have en Ret til ved deres Nei at forhindre en eller anden Foranstaltning, skulde være det Samme, som at den Ene har Ret til at regiere. Det forstaar jeg ikke, og jeg tror heller ikke, det ærede Medlem forstaar det, men det veed jeg nok, at det var en Maade, hvorpaa man i sin Tid oversatte Nei-Theorien i visse Blade, Høireblade, fordi det er en meget generende Theori for Høire. Det er nemlig Grundloven, ikke en Smule Andet. Nei-Theorien er ikke Andet end en kort Udtalelse af Grundlovens Mening, at Intet her i Landet kan udrettes og lovliggøre, med mindre samtlige Statsfaktorer, Folkething, Landsting og Regjering ere enige derom. Derfor var det ikke saa behageligt at faae den fremsat fra vor Side, og